

РЕШЕНИЕ

№ 1099

гр. София, 10.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10447** по описа за **2024** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. М. Д., подадена чрез адв.А., срещу решение №3819/22.08.2024г., постановено по АНД № 2964/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 100-ен състав, с което е потвърден електронен фиш (ЕФ), серия К № 8526946 на СДВР, с който на основание чл.189, ал.4 във вр. с чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за извършено нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП. В касационната жалба се твърди, че решението на първоинстанционния съд е постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Сочи се, че въззивният съд не е обсъдил направеното с жалбата срещу ЕФ възражение относно санкционирания субект, тъй като собственик на автомобила е юридическото лице, а не физическото лице П. М. Д.. Изтъква, че доколкото в ЕФ е посочено, че извършителят е „собственик, на когото е регистрирано МПС ползвател“, при издаване на ЕФ не е спазено изискването на чл. 53, ал. 1 ЗАНН да се посочи нарушителя на извършеното деяние. Счита, че извършването на деянието и неговия извършител не са установени по несъмнен начин. Иска се от съда да отмени решението на районния съд и вместо него да бъде постановено друго, с което да се отмени електронния фиш.

В съд.з. касаторът П. М. Д., р.пр., не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), чрез юриск. М. в отговор на касационната жалба, оспорва същата и претендира да се потвърди решението на районния съд. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

За да постанови обжалваното решение, районният съд е приел от фактическа страна, че на 20.07.2023 г. в 09.14 ч. касаторът П. М. Д. е управлявал лек автомобил марка „Мазда ЦХ 3“, с рег. [рег.номер на МПС], в [населено място], по [улица], до ул. „40-та“, с посока на движение от [населено място] към [населено място]. На посочения път е било въведено ограничение на максимално допустимата скорост на движение от 50 км/ч, което ограничение произтича от закона, тъй като става въпрос за населено място и липсват пътни знаци, които да предвиждат отклонение от правилото. При ограничение на скоростта до 50 км/ч, на горепосоченото място автомобилът е засечен да се движи със скорост от 77 км/ч., т. е. превишаването на скоростта е с 27 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство TFR1-M № 524 – мобилна система за видеоконтрол, като при определяне на скоростта на движение на автомобила е приспаднал толеранс от 3 %. Към датата на извършване, респ. на заснемане на нарушението, автоматизираното техническо средство за видеоконтрол е било технически изправно. От направена справка от АИС на КАТ за лек автомобил „Мазда ЦХ 3“ е установено, че същият е собственост на „Еднолично адвокатско дружество Ю. А.“, като от тази справка и от декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДВП, подадена от представляващия дружеството Ю. А. на 04.12.2023 г., към която е било приложено копие от СУМПС на касатора, се констатира, че на 20.07.2023 г. автомобилът е ползван и управляван от П. М. Д.. За така установеното превишаване на скоростта е издаден електронен фиш Серия К № 8526946 на жалбоподателя, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДВП, за нарушение на чл. 21, вр. ал. 1 от ЗДВП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100лв.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд е приел от правна страна, че е спазена процедурата по чл. 189, ал. 4 и ал. 5 ЗДВП и при съставянето на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е, че жалбоподателят е осъществил от обективна страна вмененото му административно нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДВП, тъй като е управлявал лек автомобил със скорост от 77 км/ч. при ограничение на скоростта 50 км/ч. за населено място. Изложил е мотиви, че от доказателствената съвкупност и конкретно от представения снимков

материал относно местонахождението на АТСС в момента на установяване на нарушението се установява видът, марката и регистрационния номер на управлявания автомобил, както и измерената скорост от 78 км/ч. Приел е наложената глоба за съответна на разпоредбата на 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП при наличните по делото доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон.

Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издадения електронен фиш. Обоснован и правилен е извода на въззивния съд, че е осъществен и доказан състава на вмененото на касатора нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Неоснователно е и не може да бъде споделено от настоящия съдебен състав оплакването в касационната жалба, че в ЕФ неправилно е посочено, че извършителят П. М. Д. е собственик, на когото е регистрирано МПС. В разпоредбата на чл. 188, ал. 1 ЗДвП е предвидено собственикът или този на когото е предоставено моторното превозно средство да отговаря за извършеното от него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Когато е посочено лицето, на което е предоставено управлението на МПС, наказанието се налага на това лице. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по чл. 189, ал. 4 ЗДвП за извършеното нарушение, като първоначално издаденият електронен фиш се анулира. В случая не се спори между страните, а и видно от приетата като доказателство по делото – декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП от собственика на автомобила на дата 04.12.2023 г., Ю. А. в качеството си на представляващ адвокатското дружество е предоставила автомобила за ползване на П. М. Д.. Следователно твърдението на касатора, че в издадения ЕФ има абсолютна неяснота относно санкционираният субект е неоснователно, доколкото самият собственик на автомобила е посочил касатора за ползвател на автомобила на процесната дата. По отношение на записа в ЕФ „собственик, на когото е регистрирано МПС ползвател“ и заради, който касаторът счита, че ЕФ му е съставен в качеството на собственик на МПС следва да се отбележи, че това е бланкетно изброяване на субектите по чл. 188, ал. 1 ЗДвП, които могат да носят отговорност за извършеното нарушение, а именно: собственикът или този на когото е предоставено моторното превозно средство. Реквизитите на ЕФ са посочени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП, според който образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи. Така утвърденият образец на ЕФ съдържа възможност за попълването му в зависимост от това кой управлява автомобила при извършване на нарушението в съответствие с правилото по чл. 188, ал. 1 ЗДвП, какъвто е настоящия случай.

По изложените по-горе съображения настоящият съдебен състав намира твърдението на касатора, че в издадения ЕФ има неяснота относно санкционирания субект за неоснователно, същото представлява негова защитна теза, която се опровергава от доказателствата по делото. Доколкото не се спори между страните, че касаторът е предоставил своето СУМПС на собственика на автомобила за да го приложи към декларацията по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, с цел да бъде на него съставен ЕФ, тъй като на процесната дата същият е управлявал автомобила, не е логично да твърди обратното.

Противно на твърденията на касатора от доказателствената съвкупност по

делото по категоричен начин се установява извършителят на нарушението.

Предвид изложените по-горе съображения настоящият съдебен състав намира, че не са налице релевираните в касационната жалба основания за отмяна на обжалваното решение, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК решенето следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал.4 и ал. 5 ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 Административен съд – София град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3819 от 22.08.2024 г., постановено по АНД № 2964/2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100-ен състав.

ОСЪЖДА П. М. Д. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер 80 лева, представляващи разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.